

Quaedam in Syria & Aegypto in binos diuidunt se truncos, in Creta & ternos, quadā & in quinos. Ferunt statim in trimatu. In Cypro vero, Syria, Aegypto, quadrima alia, alia quinquēnes, altitudine hominis, nullo intus pomi ligno quandiu sunt nouella, ob id spadonum accepto nomine. Genera earū multa: Sterilibus ad materias, operumq; lautiora vitur. Assyria, & tota Persis. Sunt & cædua palmarum quoq; sylua, germinantes rursus ab radice succisæ. Dulcis medulla earum in cacumine, quod cerebrū appellant: ex emptaq; viuunt, quod non alia. Vocantur autem chamero pes, folio latiore ac molli, ad vitilia vtilissimo. Copiose in Creta, sed magis in Sicilia. E palmis pruna viuaces, ignisq; lentus. Fructiferarum alijs breuius lignum in pomo, alijs longius: his mollius, illis durius: quibusdam osseum lunatumq; dente contra fascinantibus religione politum. Aliud pluribus vestitum paucioribusue tunicis: aliud crassioribus tenuioribusue. Ita sūt vnde quinquaginta genera, si quis omnium persequi velit nomina etiā barbara, vinorumq; ex ijs differētias. Clarissima omnium quas regias appellauerunt ab honore: quoniam regibus tantū Persidis seruabantur, Babylone nata vno in horto Bagou. Ita enim vocant spadones, qui apud eos etiam regnauerunt. Hortus ille nunquam nisi dominantis in aula fuit. At in meridiano orbe præcipuam obtinet nobilitatem syagri, proximamq; margarides. Ex breues, candida, rotunda, acinis quā balanis similiores. Quare & nomen à margaritis accepere. Vna earū arbor in Chora esse traditur, vna & syagrorum. Mirumq; de ea accepimus, cum phœnice aue, quæ putatur ex huius palmæ argumento nomen accepisse, emori ac renasci ex se ipsa: eratq; cum hæc proderem fertilis. Ipsum pomū grande, durum, horridum, & à cæteris generibus distans sapore ferino, quem ferme in apris nouimus: eui dentissimeq; causa est nominis. Quarta autoritas sandalidum, à similitudine appellatarū. Iam in Aethiopia sine quinq; earum nec plures arbores tradūt, non raritate magis quā suauitate mirabiles. Ab his cariotæ maxime celebrantur, & cibo quidem, sed & succo vberissima. Ex quibus præcipua vina orientis, in qua capiti, vnde pomo nomen. Sed vt copia ibi atque fertilitas, ita nobilitas in Iudæa, nec in tota, sed Hiericunte maxime. Quamquam laudatæ & Archeluide, & Phaselide, atq; Liuaide, gentis eiusdē conuallibus. Dos his præcipua succo pingui lactentibus, quodamq; vini sapore in melle prædulci. Sicciores in hoc genere nicolai, sed amplitudinis præcipua, quaterni cubitorū longitudinem efficiunt. Minus speciosa, sed sapore cariotarū sorores, ob hoc adelphides dictæ, proximam suauitatem habent, non tamen eandem. Tertium ex his genus pateton, nimio liquore abundat: rumpitq; se pomi ipsius etiam in sua matre ebrietas, calcatis similis. Suum genus è sicciore turba dactylis, præloga gracilitate curuatis interim. Nam quos ex his honori deorum damus, Chydaos appellauit Iudæa, gens contu-

melia numinum insignis. In totum arentes Thebaides atq; Arabicæ, macro corpore exiles, & assiduo vapore torrentes, crustam verius quā cutem obducunt. In ipsa quidem Aethiopia friatur hæc (tanta est siccitas) & farina modo spissatur in panē. Gignitur autem in frutice ramis cubitalibus, folio latiore, pomo rotūdo, sed maiore quā mali amplitudine: Cycas vocant. Triennio maturescūt. Semperq; fructici pomum est subnascente alio. Thebaidis fructus extemplo in cadōs conditur, cum sui ardoris anima: ni ita fiat, celeriter expirat: marcescitq; non retostus furnis. Ex reliquo genere plebeia videtur. Syri & Iuba tragemata appellant. Nam in aliqua parte Phœnices Ciliciaq; populari etiam nomine à nobis appellatur balam. Eorum quoque plura genera. Differunt figura rotunditatis aut proceritatis. Differunt & colore, nigriores ac rubentes. Nec pauciores ficu traduntur colores. Maxime tamen placēt candidi. Distant & magnitudine, prout multi cubitum effecere. Quidam sunt non ampliores faba. Seruantur hi demum, qui nascuntur in falsis atq; sabulosis, vt in Iudæa et Cyrenaica Africa. Non item in Aegypto, Cypro, Syria, & Seleucia Assyria. Quamobrem sues & reliqua animalia ex his saginantur. Vitati aut vetusti eius pomi signum est, decidisse candidam verrucam: quæ racemo adhererit. Alexandri milites palmis viridibus strangulati sunt. In Gedrosia id factum est pomi genere, alibi copia euenit. Est enim tanta musteis suauitas, vt finis mandendi non nisi periculo fiat.

De Syria arboribus.

CAP. V.

Syria præter hanc peculiare habet arbores. In nucum genere pistacia nota. Prodesse aduersus serpentium traduntur morsus, & potu & cibo. In ficorū autem caricas, & minores eius generis, quæ cottana vocant. Item pruna in Damasco monte nata, & myxa, vtranque iam familiarem Italia. Ex myxis in Aegypto & vina sunt. Iuniperi similem habent Phœnices, & cedrum minorem. Duo eius genera, Lycia & Phœnicia. Differunt folio. Nam quæ durum, acutum, spinosum habet, oxycedros vocatur, ramosa & nodis infesta. Altera odore præstat. Fructum ferunt myrti magnitudine, dulcē sapore. Et maioris cedri duo genera. Quæ floret, fructum non fert. Fructifera non floret, & in ea antecedentem fructum occupat nouus. Semen eius cupresso simile. Quidam cedrelaten vocant. Ex hac resina laudatissima. Materie vero ipsi æternitas. Itaque & simulacra deorum ex ea factitauerunt. Cedrinus est Romæ in delubro Apollo Sostianus, Seleucia aduectus. Cedro similis in Arcadia est arbor: in Phrygia frutex vocatur.

De terebintho.

CAP. VI.

Syria & Terebinthum habet. Ex his mascula est sine fructu. Fœminarum duo genera. Alteri fructus rubet lentis magnitudine, alteri pallidus. Cū vite maturescit, non grandior faba, odore incundior, tactu resinosis circa Idæ Troadis. Sed in Macedonia breuis